

Eyvah şehir geliyor!

Kadri Öztopçu
Günüşiği Kitaplığı
2010
155 sayfa
12 TL.

TÜLİN SADIKOĞLU

'Bir zamanlar burada, beton, sıva ve kireçten oluşmuş bu kurak beyazlık yokken henüz, ben küçücük bir çocuktum, şendim' diye başlayan 'Saklıköy'ün Kuşçusu' insan-doğa ilişkisini duyarlılıkla aktarıyor

Öyküleriyle tanıdığımız Kadri Öztopçu'nun *Saklıköy'ün Kuşçusu* adlı ilköğrenlik romanı geçen aylarda yayımlandı. Öztopçu'nun romanı için ilköğrenlik romanı tanımlamasını yaptık ama sadece gençler için yazılmış bir roman olmadığını da belirtelim. Konusuna ve diline dikkat edince bunu anlamak mümkün.

Kadri Öztopçu *Saklıköy'ün Kuşçusu*'nda, insana dair her şeyi, özellikle insan-doğa ilişkisini duyarlılıkla, incelikte aktarıyor. Roman, "Bir zamanlar burada, beton, sıva ve kireçten oluşmuş bu kurak beyazlık yokken henüz, ben küçücük bir çocuktum, şendim" cümlesiyle başlar. Anlatıcı "şehir yavrusu" bir köyde yaşayan Ali'dir. Arkadaşlarıyla birlikte gitmeyi en sevdiği yer ise "rüzgâr sesli, yaprak sesli, kuş sesli, su ses-

li..." korudur. Köyde yaşayanların geçim kaynağı balıkçılıktır. Köye sonradan gelen bir de Kuşçu vardır. Hakkında türlü türlü hikâyeler anlatılır. Uydurukçu Seyfi'nin anlattığına göre Kuşçu bir sabah içinde bir sıklığıyla uyandığında evle beraber içindeki tüm eşyanın üzerine üzerine geldiğini görür. Kendini dışarı atar. Bu kez de insanlarıyla, türlü türlü taşıt aracıyla, binalarıyla, egzoz dumanıyla, koşuşturmacasıyla, tüketim çılgınlığıyla tüm kent Kuşçu'yu boğacak gibi olur. "Dört bir yanını sarmış" bu kentten kurtulamayacağını düşünmeye başlamışken bir kuş görür. Uydurukçu Seyfi'nin anlattığı hikâyeye göre Kuşçu, işte bu kuşun rehberliğinde Saklıköy'e kadar gelir.

Saklıköy'dekiler Kuşçu'nun kuşlarla konuşabildiğine inanırlar. Ali ve arkadaşları

Ömer, tam da bu nedenle, İstanbul'da bir sokağın kaybolduğunu duyduklarında Kuşçu'ya giderler. "Nerede bir şey olsa, önce kuşlar öğrenir" diye düşünürler ve duydukları bu olayın doğru olup olmadığını sormak isterler. Ancak Kuşçu'nun kafası başka bir yerdedir, Keltepe'de olanlar onu endişelendirmektedir: "Şehir geliyor" diyordu Kuşçu, 'eyvah! Büyüdü, taşıtı, yine dal budak saldı işte o melun sarmaşık. Bol oksijenli, bin bir yaratıklı ormanları, gürbüz ekinli tarlaları, bereketli bağları, bahçeleri, nice ırmaqları kim bilir; kim bilir nice kuş cenneti gölleri, deniz kıyıları, nice ovaları yutup... Saklıköy'ü de buldu sonunda. Biliyordum. Ne yaparsan yap, nerelere saklanırsan saklan... boşuna. Biliyordum. Bu ne iş? Bu nasıl bir iş, çocuklar." Çocuklar şaşkındır, "Şeh-

rin kalkıp gelmesi ne demektir. [...] Hem, gelse ne olurdu? Ne olurdu?" Ne olacağını anlatıyor Öztopçu: Şehir var olurken çevresindeki bağları, bahçeleri, koruları, ormanları yutuyor, akarsuları ve gölleri kurutuyor, gökyüzünü karartıyor, denizi çürütüyor.

Her şey Keltepe'ye yapılan otelle başlar. Şehir Saklıköy'e gelir. Gürültüsüyle, kirliliğiyle, beton yapılarıyla. Önce umutlanır, neşelenir insanlar. Bağlarını bahçelerini satarlar yeni gelenlere. Sonrasında ne olur? Bu gidişe dur diyen biri çıkar mı? Zamanında Kuşçu'ya yol gösteren Zümrüdüanka ya da öbür isimleriyle, "Simurg, Kaknus, Phoenix" bir çınarı kurtarmak için direnen otuz çocuğa da yol gösterir mi? Kadri Öztopçu, romanıyla doğaya neler yaptığımızı gösteriyor, hatırlatıyor.